

לא נרדמת

חם. חם ביום, חם גם בלילה.
 אמא עזרה לי להתקלח. לבשתי פיג'מה קיצית וקלה, ונכנסתי למטה.
 בחוץ עדין היה אור, אבל ידעתי שהשעה כמעט שמונה. אמא אמרה אתי קריאת שמע,
 כסטה אותי ונתנה לי נשיקה.
 "לילה טוב!" אמרה ויצאה מהחדר.
 שמעתי את מיכאל ונעמי מדברים עם אמא במטבח. שולמית היתה אצל חברה, היא
 למדה שם למבחן. שוקי ושמואל בישיבה, וארבעת האחים הגדולים שלי כבר התחתנו.
 פתאם היה לי עצוב להיות הכי קטנה וללכת תמיד לישון ראשונה. כל כך רחמתי על
 עצמי, הרגשתי נורא מספנה.
 "אמא, בואי!" קראתי. אמא באה.
 "מה קרה?" שאלה בדאגה.
 "שום דבר", אמרתי בבישנות. "רק הרגשתי נורא לבד ורציתי שתבואי".
 אמא נתנה לי נשיקה, אמרה שנעמי מתקלחת ושעוד כמה דקות היא תבוא לישון,
 וחזרה למטבח. התחלתי לספר. מעננן לאיזה מספר אגיע עד שנעמי תבוא. ספרתי עד
 חמשים ותשע, ולא הצלחתי להזכר מה המספר שאחריו. בדיוק אז נכנסה נעמי לחדר.
 "נעמי, מה המספר שאחרי חמשים ותשע?" שאלתי אותה.
 "ששים", ענתה נעמי.
 "אז ספרתי עד ששים, ובאת", אמרתי לה.
 "יפי", אמרה נעמי. "אבל אל תמשיכי לספר, כבר נורא מאחר".
 נעמי נכנסה למטה, ואחרי כמה דקות נרדמה. גם מיכאל שכב לישון בחדר השני.
 שמעתי אותו סוגר את התריס, וראיתי שהמסדרון החשיך. זה היה סימן שהוא כבה
 את האור.
 היה לי חם. הפכתי את הכרית לצד השני, וגם את השמיכה הפכתי ונערתי.
 "אולי על מצעים קרירים ארדם מהר יותר?" חשבתי לי. אבל הכרית והשמיכה
 התחממו שוב, ואני נשארת ערה.
 קראתי לאמא.
 "מה?" נבהלה אמא, "את עוד לא ישנה?"
 הסברתי לאמא שחם לי, והיא הביאה את המאורר והפעילה אותו לידי. היה לי נעים,
 ואפלו טיפ טפה קר. התכסיתי היטב בשמיכה. על הקיר היה צל גדול של המאורר, כמו
 טחנת רוח גדולה ומסתובבת. חשבתי על הכנפים הגדולות שמסתובבות בשמש

החמה, ופתאם הייתי צמאה, כל כך צמאה. לא רציתי להפריע לאמא שוב. נסיתי לשכח את הצמאון, אבל הוא רק נעשה יותר ויותר מציק.

"אמא, אני צמאה", קראתי. אמא הביאה לי כוס מים. ברכת, שתיתי ואמרתי לאמא תודה. אמא סדרה לי את הכרית והשמיכה, וכבר רצתה לצאת.

"אמא", אחזתי בידה, "אני לא מצליחה להרדם, מה אעשה?" שאלתי אותה.

אמא התישבה על קצה המטה שלי.

"תנסי לחשב על דברים נעימים, תמי'לה", אמרה לי. "למשל, על שדה ירוק וגדול, מלא פרחים צבעוניים, פרחים מתעופפים, צפרים מציצות... אולי תנסי לחשב על ים גדול וכחל, עם גלים קטנים לבנבנים, עם הרבה סירות, שמשאירות אחריהן שבילים של קצף. לסירות יש מפרשים צבעוניים..."

"בסדר, אנסה", אמרתי. "לילה טוב, אמא, ותודה".

אמא קמה, ואז נזכרתי בעוד שאלה: "אמא, צריך לחשב בעינים פקוחות או עצומות?" אמא חשבה רגע לפני שענתה לי.

"אני חושבת שטוב יותר בעינים עצומות, אבל תנסי בעצמך. לילה טוב, תמי".

התחלתי לחשב על הים.

הוא היה ים נהדר, עם גלים יפים וארמונות של חול על החוף. שמש חמימה היתה בשמים וסירות שטו בנחת, הכל כמו שאמא אמרה. עצמתי עינים, פקחתי עינים, אבל לא נרדמתי. שמעתי דפיקות על הדלת. גברת כץ, השכנה, באה ללוות שקית חלב. שמעתי את אמא פותחת את המקרר. שמעתי אותה מדברת עם גברת כץ. גברת כץ אמרה תודה והלכה. היה שקט בבית.

שמעתי את השעון בסלון מנגן, ואחר כך את הקוקיה מציצת: "קו קו, קו קו". נסיתי לספור את הציוצים שלה. ספרתי עד שבע, והתבלבלתי. שוב דפקו בדלת. הפעם זה היה אבא.

"ערב טוב", אמר אבא. שמעתי איך הוא מניח את התיק שלו. אחר כך שמעתי איך הוא שוטף ידים בכיור הקטן שבהול. שמעתי אותו נכנס למטבח ומתישב על כסא. שמעתי שהוא מדבר עם אמא. ואז שוב דפקו בדלת. זו היתה שולמית שחזרה מהחברה שלה. היה שמח במטבח. אכלו ארוחת ערב, הכינו קפה. שמעתי את הקומקום החשמלי משמיע קול רתיחה. אבא ספר משהו, ואמא ושולמית הקשיבו לו בשקט. אחר כך הם צחקו. ידעתי, שאם אבא ידע שאני עוד לא ישנה, הוא יצטער ואולי אפלו יכעס. עצמתי עינים חזק. עכשיו נסיתי את הפטנט השני. חשבתי על שדה: פרחים, צפרים, פרחים צבעוניים...

כנראה שסוף סוף נרדמתי, כי פתאם אמא היתה בחדר.

"בקר טוב, ילדים!" קראה בקול עליז ופתחה את התריס. הרבה אור נכנס לחדר, אור חם ומסנור של בקר חדש. הרגשתי שאני עיפה. כל כך רציתי להמשיך לישן עוד טיפ טפה.

נעמי כבר קמה.

"נרדמת מאחר?" שאלה אותי בהשתתפות.

"כן, נורא מאחר", אמרתי לה.

ובלב חשבתי לי: "למה, למה ה'לישון' לא רוצה להגיע כשרוצים, זה 'לקום' מגיע תמיד,

גם כשלא רוצים?"

אולי אתם יודעים למה?